

miszisz

R. L. Stevenson: „Történjen bármi, én a jó oldalon álltam”
 „Varga Lili: bummdada bummdada bummdadabumm”

- kérek tizenhét shake-et.
- bocsánat, nem értettem.
- tizenhét shake-et. az akcióból.

az akciós shake-es pohár oldalán piros nadrágos wakeboardos fiú mosolyog, igyál velem, ez van a mellkasára írva, piros betűkkel. szeretem a shake-et, de a poharakat még inkább. az első parkolóban megállok, és a csatornába öntöm a shake-et, nehogy hazáig eláztassák a poharakat. otthon elmosom, eltörölgetem, egymásba gúlázom, a legfölsőn fejjel lefelé a piros naci fiú. hasonlít rád. nem, nem hasonlít, te vagy az.

másnap hajnalban kibújok a paplan alól, hónom alá veszem a pohárgűlát, már megálmodtam, hogy mit fogok velük csinálni. három balra, három jobbra a kép mellé, egy a kisasztalra. négyet teszek a hamutál köré, ennyien szoktuk körülülni, egyet felborítok, a többit a kanapé karfájára és a szófára szórom, úgy néz ki, mint a bulik utáni csatatér. marad kettő, tölcserként a mellemre fordítom, és az ablak elé ülök, a hátfényben nem láthatod, csak a körvonalaimat. közelebb jössz, köszönsz, heló misziszkap, és kicseréled a kezedre a poharakat.

a nevem scara. scarlett o'hara. vagyis scarlett olivia hara. te hívatsz gabinak. gabi haraszty. úgy nézek ki, mint egy ír nő? talán igen, csak kissé nagyobb darab, deréktól lefelé mindenképp. mikor leülök, és a szűk farmerom a combommal szétlapul, felér egy szexuális zaklatással.

szeretem az olyan neveket, amik nem lógnak ki az átlagból. az o'hara nagyon kilóg. apám vicces kedvében volt, mikor születtem. ha már lány, és nem lehet daniel hara. mint ő. a legjobb nevek a párizstól keletre eső országokból valók. ellenőrizhetetlenek. kit érdekel egy vanessa, jana, vagy egy danica. a főnöknőm a lakberendezési stúdióban gabinak hív. te is szólíthatasz így. a portásunk a recepción is így ismer. az ember a nevet, a családját, és magát is maga választja. téged ki érdekel? scara, vagy gabi? jana? mióta a szüleim meghaltak, senki nem szólít scarának. talán a férjemnek megengedném. de csak szex közben. igen. nincs férjem.

szeretlek meglepni. mire felébreds, rózsaszín és türkiz posztit szívekkel ragasztom tele a nappalit. jut a dohányszínű bőrkanapéra, a diópácos fával borított falra, a tapétára, tesztek egyet a hamutálba, és a blondelkeretre. a festményen velencei vitorlások, türkiz szív az égre, rózsaszín a vitorlákra. és a sálamat, amin ugyanezek a színek csavarodnak, hanyagul ráterítem az ablak alatti szőfára. ez a sál volt rajtam, mikor először. és itt a szőfán. nyújtózva jössz a nappaliba, morcosan, de rögtön felvidulsz, ahogy misziszposztit vár. meztelenül a szőfán, már a vállán a selyemsál. fügefalevél helyett papírszív.

szeretek lakberendezni. jól bánok a színekkel, formákkal. a puha anyagokkal. a barátaim összerosolyognak, mikor bulikon, tánc közben átrendezem a könyvespolcokat, vagy a nippes szekrényt. a hálószobát. enteriőrök, virágok. a párnák a kedvenceim, a díszpárnák a gyengéim. bárhol, bárkiébe beleszagolok, és azonnal tudok róla mindent. mutasd a párnád. néha elég a dolgokat odébb tolni tíz centivel, persze a megfelelő irányba. ez a nehéz. megtalálni a helyes irányt. az arányokat.

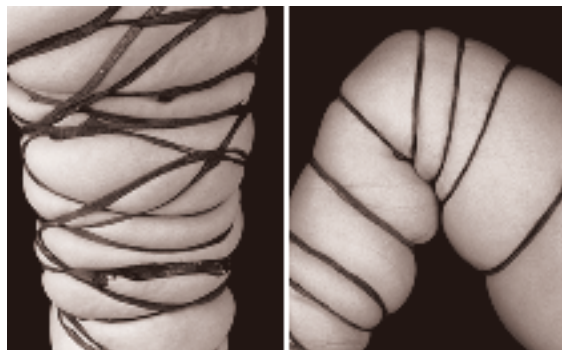
szeretem a tejet. inkább úgy mondanám, a rabja vagyok. és a legfontosabb, hogy te is. ezt isszuk kiflihez, turmixnak délelőtt. víz helyett, este langyos tej az elalváshoz. én csak a biotejet iszom meg. régebben csak a kékdobozosat. aztán nemrég ugyanezt a tejet forgalomba hozták csillogó, fémes fényű kék zacskóban is. mindennap veszek két dobozosat, és két zacskóosat.

még sötét van, kiosonok a konyhába, és szeletelek. csíkokra szabdalom az üres, csillogóan kék zacskókat, boa lesz belőle. sok zacskó van, négyméteres lesz a boa, kettévágom. négy tejesdobozt ragasztok a vitorlás festmény mellé balra, és hetet, szabálytalan szimmetriában jobbra. egy az ultramarin terítős asztalra, és a hamutál alá. a kristálymadaram mögé, ami ettől azonnal átváltozik jégmadárrá. az egyik boát felerősítem a derékmagasságban lévő faborítás tetejére. milyen szép a matt dió, a csillogó kékekkel. nyilat formázok dobozokból a nappali felől a fürdő irányába, a parkettán jól mutat. langyos tejfürdő vár, kék gyertyák világítanak, és én boával a nyakamban, a kádban várlak. misziszmiük, mondod majd, meghajolsz, pukedlivel, beülsz, és a mellemről szürcsölöd a tejet.

megbízásom a cipőbolt átalakítására szól. a mostani polcokat szétszedjük, kidobjuk, és a falakat lecsupaszítjuk. vakolatig. miközben tépem a tapétát, már látom itt az új stílt, bőrkanapé, diópácos falborítás, a mélybarna tapétán blondelkeretes festmény, talán vitorlások. és minden más, ami az utazáshoz kell. utazóláda. kézitáskák bőrből, hozzáillő övekkel, és cipők, cipők legyenek mindenütt. fél pár balerinacipő legyen a festmény keretére rögzítve, kicsit odébb a párja, talán a faborítás tetején. az állólámpa ernyőjén egy fehérorrú, sötétkék, kézzel varrt magassarkú, és a súlyos faasztal üveglapján a másik. rózsaszín masnis kiscipő legyen a kanapé támlájára állítva, a párja hanyagul mellette. semmi rendszer, a hanyagság meghatározza a vevő vásárlási szándékát. megfogja a cipőt, és nem ereszti. miközben ezt magyarázom, az üzlet vezetőjével karonfogva a raktár felé indulunk.

soha nem lopok olyasmit, amire szükségem van. ez a három pár cipő méretre sem jó, és nem hordok balerinacipőt. a kézzel varrt kék magassarkúba viszont bepréselem a lábam, a cipőket úgy rendezem el, mint az üzletben, két aranyhorgony-matrózmintás kendőt tesztek a festményem mellé, vigyázok, nehogy egy magasságba kerüljenek, mindent blueteck-kel rögzítek, nehogy nyoma maradjon, és mikor belépsz, misziszshú a kanapén vár, enyhe terpeszben ül, csak annyira, hogy a félhomályban, az üvegasztalban, négy vaskos fehér combot, négy, magassarkúban feszülő lábikrát láss belőle.

soha nem volt barátom. soha nem látta férfi a combjaim. valahogy nem kellek a férfiaknak. nem járok sehová, dolgozom, és haza. igen, szép nagy a lakásom, a szüleim hagyták rám. igazi óangol design, o'harás. bőrkanapé, faborítás a falon, barna tapéta, bojtos függönyök. és párnák mindenhol. soha nem fogadok vendégeket. minden vágyam,

hogy valaki feleségül vegyen. hogy beüljön a kanapémra, körbebástyázza magát a párnáimmal, és én leshessem a kívánságait. esténként pedig, mikor lefekszik, beülnék a helyére a kanapéra, és csak szagolnám, szagolnám a párnáit. aztán arányosan elrendezném, hármat balra, kettőt jobbra. és minden reggel meglepném valamivel. lehet, hogy csak tíz centivel húznék odébb mindent, hamutálat, virágokat, kristálymadarat. soha nem mozdítanék a bútorokon semmit. és nem kellene gabira, danicára, vanessára váltanom scarát. lehetnék miszisz.

nem zaklattam a wakeboardos fiút, ő talált meg. ő akart velem lenni, lakni, szeretni, szolgálni. igen, leláncoltam. mert el akart szökni. nem engedhettem el. a mellkasára véstem, legyél velem, piros betűkkel. nem késsel, zsilettel. a bőrkanapét ki kell dobnom, a vér a bőrrel nem passzol.

ekkor kell szemkontaktust keresnem a doktornővel, most, és meglepően őszinte arcot vágni. most az arcomat rendezem be. közben aggódva nézem, mit jegyzetel. a kezemről leírja, hogy kényszeresen mozgatom a hüvelykujjam körme körül a mutatóujjam. nem látom, de tudom, hogy ezt írja. tudatos manőver. én normális vagyok, a manőver arra szolgál, hogy valami ne stimmeljen. minden kérdésére előre tudom a választ, a kérdéseket is tudom, jana és danica már kitapasztalta a diagnosztákat. őszintének látszom, direkt tegezem, okosnak, intelligensnek lát, komfortzónán belül maradok. ahogy őt nézem, ő biztosan nem normális. piros gyöngysor van a nyakában, és szárianyagból van a szoknyája, egy hippí és egy krisnás keveréke. csak a pötty hiányzik a homlokáról. mással jelzi, hogy férjénél van, fehéraranyból visel jegygyűrűt, na ezért sem normális, de leginkább azért, mert jól fizető állása lehetne magánpraxisban, ő meg itt diagnosztizál a megyei kórházban. a ruhája azt mutatja, hogy vagány nő is lehetne. ruhájával takarja el a lehetnét. rebbenő kézzel simítja ki a szeméből a haját, most én is lejegyzetelhetném a kényszeres kézmozgást, és ültében kihúzza magát, menne innen, nem tud velem mit kezdeni. majd egy posztitet ragaszt a monitor alá. megvagy misziszposztit, az én emberem vagy, mosolygok, úgy, hogy ne lássa, én rendezem a színdarabot, hátradőlök, a tenyerem felfelé fordítom a combomon, mikor mozdítom, tíz centivel teszem odébb, vigyázni kell a mozdulatokkal, irányokkal. csak meg kell találni a helyes arányokat. átrendezek bármit. ■ ■ ■

Hegedűs Ágota (Székesfehérvár, 1966): marketinget oktat, és forgat. Stott Pilates oktató. Versek és rövidprózákat ír. Több országos pályázatot nyert, versekkel, és helyszíni tudósítással. Publikál az *ÉS*-ben, *Műútban*, *Bárkában*, antológiákban, Irodalmi Centrifugán, és egyéb webes folyóiratokban.

